

1

POSLANIE

Prvýkrát, teda presne 6. novembra, sa zobudím o druhej v noci. V hlave mi brnί, akoby mi za očami tancovali svätajánske mušky. Cítim dym. Vstanem a skontrolujem jednu izbu za druhou, aby som sa uistila, že nikde nehorí. Všetko je v poriadku, každý pokojne spí. Pripomína mi to skôr dym z ohňa alebo vatry, no v každom prípade je ostrý a mieša sa s vôňou lesa. Nevnímam to však ako čosi nezvyčajné, môj život je totiž opradený zvláštnosťami. Pokúšam sa znova zaspáť, no nedarí sa mi to. Zídem teda dole na prízemie. Vypijem pohár vody pri kuchynskom dreze a vtom sa bez akéhokoľvek varovania ocitám uprostred horiaceho lesa. Nepripadá mi to však ako sen. Zdá sa mi, ako keby som tam *fyzicky* bola. Celé to trvá možno len tridsať sekúnd a keď prídem k sebe, stojím opäť v kuchyni uprostred kaluže vody, pretože mi medzitým vypadol z ruky pohár.

Okamžite bežím zobudiť mamu. Sedím pri nohách jej posteľe a kým jej dopodrobna opisujem každý detail vízie, ktorý sa mi vyba-

vuje v pamäti, snažím sa zhlboka dýchať. V skutočnosti je toho dosť málo, len oheň a ten chlapec.

„Primnoho informácií naraz by bolo na teba príliš,“ povie. „Práve preto sa ti poslanie vyjavuje po kúskoch.“

„Aj ty si sa ho dozvedela takýmto spôsobom?“

„Áno, rovnako ako väčšina z nás,“ odvetí, pričom sa elegantne vyhne priamej odpovedi na moju otázku.

Nikdy mi nepovie nič o svojom poslaní. Je to jedna zo zakázaných tém. A to mi riadne lezie na nervy, lebo sme si dosť blízke a vždy sme si aj boli, no o túto významnú časť svojho života sa so mnou odmieta podeliť.

„Povedz mi, aké stromy si videla okolo seba,“ vyzvedá. „Ako vyzerali?“

„Boli ihličnaté, nie listnaté. Tuším, že to boli borovice.“

Zamyslene prikývne, ako keby to mala byť dôležitú stopu. No ja nepremýšľam o stromoch. Myslím na toho chlapca.

„Keby som tak uvidela jeho tvár.“

„Dočkáš sa toho.“

„Zaujímalo by ma, či bude mojou úlohou zachrániť ho.“

Páči sa mi myšlienka, že by som mala byť jeho záchrankyňou. Bytosti, ktorým v žilách koluje anjelská krv, majú totiž rôzne poslanie – niektoré sú poslami alebo svedkami, úlohou iných je zasa poskytovať útechu, kým ďalší len vykonávajú činy, ktoré potom spúšťajú isté udalosti – ale byť *ochrancom* znie naozaj vzrušujúco. Mimoriadne anjelsky.

„Nemôžem uveriť tomu, že už máš vek na to, aby si spoznala svoje poslanie,“ povie mama jedným dychom. „Cítim sa tak staro.“

„Veď si stará.“

To nemôže poprieť, keďže má už vyše sto rokov, hoci vyzerá nanajvýš na štyridsať. Ja sa na druhej strane cítim byť presne tým, čím aj som: teda bezradným (ak nie práve obyčajným) šestnásťročným dievčaťom, ktoré musí ešte stále vstávať ráno do školy. Momentálne sa vô-

bec necítim ako niekto, komu v žilách koluje anjelská krv. Pozerám sa na svoju krásnu, energickú mamu a viem, že nech už bolo jej poslanie akékoľvek, určite mu čelila s odvahou, humorom a šikovnosťou.

„Myslíš...“ ozvem sa po chvíli, no je pre mňa ťažké vysúkať zo seba túto otázku, pretože nechcem, aby ma považovala za totálneho zbabelca. „Myslíš, že v tom ohni môžem prísť o život?“

„Clara.“

„Pýtam sa vážne.“

„Prečo to hovoríš?“

„Ja len, že keď som tam za ním stála, cítila som príšerný smútok. Neviem prečo.“

Mama ma objíma a pritisne si ma k sebe tak blízko, že počujem silný, pravidelný tlkot jej srdca.

„Možno som taká smutná preto, že zomriem,“ zašepkám.

Zovrie ma ešte tuhšie.

„Je to zriedkavé,“ povie potichu.

„Ale stáva sa to.“

„Spoločne na to prídeme.“ Objíma ma a odhrňa mi vlasy z tváre presne tak, ako to zvykla robiť, keď som ako dieťa mávala nočné mory. „Teraz by si si mala oddýchnuť.“

Ešte nikdy v živote som sa necítila taká čulá ako práve teraz, ale natiahnem sa na maminej posteli a nechám ju, aby nás zakryla. Jednou rukou ma objíma. Dokonca i uprostred noci z nej sála teplo, ako keby práve stála na slnku. Vdychujem jej vôňu: ružová voda a vanilka, parfum starej dámy. Vždy mi dodá pocit bezpečia.

Keď zavriem oči, ešte stále pred sebou vidím toho chlapca. Stojí tam a čaká. Na mňa. A to sa zdá byť ešte dôležitejšie ako smútok či skutočnosť, že možno zahyniem v plameňoch. Čaká na mňa.

Prebudí ma zvuk dažďa a mäkké sivé svetlo, ktoré preniká dovnútra cez žalúzie. Mamu nájdem v kuchyni pri sporáku. Práve nabera do tanierov praženicu. Tak ako v každý iný deň je už i dnes oblečená a pripravená do práce. Dlhé gaštanové vlasy má ešte mokré po rannej sprche. Potichu si pohmkáva akúsi pesničku. Vyzerá šťastne.

„Dobré ráno,“ pozdravím ju. Otočí sa, položí varešku, podíde ku mne a rýchlo ma objíme. Pyšne sa na mňa usmieva ako vtedy, keď som v tretej triede vyhrala okresnú súťaž v hláskovaní: pyšne, no zároveň tak, ako keby odo mňa ani neočakávala nič menej.

„Ako sa máš dnes ráno? Zvládaš to?“

„Áno, je mi fajn.“

„Čo sa deje?“ ozve sa od dverí môj brat Jeffrey.

Otočíme sa a zahľadíme sa naňho. Opiera sa o zárubňu, vlasy má ešte stále rozstrapatené, páchne a je mrzutý ako zvyčajne. Nikdy nebol ranné vtáča. Uprene sa na nás díva. Na tvári sa mu mihne záblesk strachu, akoby očakával nejaké nepríjemné správy, napríklad, že zomrel ktosi z našich známych.

„Tvoja sestra spoznala svoje poslanie.“ Mama sa znova usmeje, no tentoraz nie až tak nadšene ako predtým. Je to skôr opatrný úsmev.

Brat si ma premeria od hlavy až po päty, ako keby sa na mojom tele snažil nájsť nejaký nadpozemský dôkaz. „Mala si víziu?“

„Áno. O lesnom požiari.“ Keď zavriem oči, vidím to celé znova: úbočie posiate borovicami, oranžová obloha, valiaci sa dym. „A o chlapcovi.“

„Ako vieš, že to nebol len sen?“

„Pretože som nespala.“

„Čo to teda znamená?“ opýta sa. Všetky tieto anjelské záležitosti sú preňho nové. Ešte stále je v tom štádiu, že ho nadprirodzené veci ohromujú. Závidím mu to.

„Neviem,“ odvetím. „Práve to musím zistiť.“

O dva dni mám víziu znova. Práve bežím po vonkajšom okruhu telocvične strednej školy v Mountain View, keď sa mi pred očami z ničoho nič opäť vybaví tá známa scéna. Svet, ktorý poznám – Kalifornia, Mountain View, telocvičňa – okamžite mizne. Som v lese. Tentoraz už skutočne cítim oheň. Vidím plamene, ktoré olizujú horský hrebeň.

A vtom takmer narazím do roztlieskavačky.

„Dávaj pozor, idiotka!“ oborí sa na mňa.

Tackavo odstúpim nabok, aby som ju nechala prejsť. Sťažka dýcham, opieram sa o stupňovito usporiadané sedadlá a pokúšam sa znova si vybaviť víziu. No je to ako snažiť sa vrátiť späť do sna, keď ste sa už celkom prebrali. Nejde to.

Dokelu. Ešte nikdy ma nikto nenazval idiotkou. Je to odvodenina od idiota. To nie je dobré.

„Nezastavuj,“ zvolá pani Schwartzová, učiteľka telesnej. „Potrebujeme zistiť, za aký čas zdoláte 1500 metrov. Platí to aj teba, Clara.“

Pani Schwartzová musela byť v minulom živote výcvikovou inštruktorkou v armáde.

„Ak to nezabehneš pod desať minút, na budúci týždeň si to budeš musieť zopakovať ešte raz,“ zakričí.

Znova sa pustím do behu. Hneď pri ďalšej zákrute sa snažím sústrediť na svoju úlohu a nahodím rýchle tempo, aby som dohnala stratený čas. Ale v myšlienkach zablúdím naspäť k vízii. Predstavujem si tvary stromov. Lesnú pôdu pod nohami, pokrytú roztrúsenými kamienkami a borovicovým ihličím. Chlapca, ktorý stojí chrbtom ku mne a sleduje približujúci sa oheň. Srdce sa mi prudko roztľčie.

„Posledné kolo, Clara,“ ozve sa pani Schwartzová.

Zrýchlim.

Prečo je tam? Je zvláštne, že hoci nemám zatvorené oči, aj tak pred sebou vidím jeho obraz, akoby bol vypálený na mojej sietnici. Bude

prekvapený, že ma vidí? Hlavu mám plnú otázok, no zaujíma ma predovšetkým jedna z nich:

Kto je to?

Práve v tom momente prefrčím rýchlym šprintom okolo pani Schwartzovej.

„Dobre, Clara!“ zakričí. A potom po chvíli dodá: „To nemôže byť pravda.“

Spomalím a vraciam sa k nej voľnou chôdzou, aby som zistila svoj čas.

„Zvládla som to pod desať minút?“

„Namerala som ti päť štyridsaťosem.“ Znie naozaj šokovane. Pozrie sa na mňa, ako keby mala tiež víziu, v ktorej ma vidí ako členku bežecského tímu.

Hups. Nedávala som si pozor a nedržala som svoje schopnosti na uzde. Ak sa to dozvie mama, poriadne si to zlízнем.

Pokrčím plecami.

„Tie stopky musia byť pokazené,“ vyhlásim, pričom sa snažím nahodiť pokojný tón, dúfajúc, že mi na to skočí, aj keby to malo znamenať, že si ten hlúpy beh budem musieť zopakovať na budúci týždeň.

„Áno,“ povie a rozrušene prikyvuje. „Musela som ich spustiť neskôr.“

Keď príde mama v tú noc domov, nájde ma schúlenú na gauči pri sledovaní seriálu *Milujem Lucy*.

„Musíš byť na tom dosť zle, však?“

„To je moja záloha, keď nemôžem nájsť *Dotyk anjela*,“ odvetím sarkasticky.

Z tašky vytiahne čokoládovú zmrzlinu. Ako keby mi čítala myšlienky.

„Si božská,“ poviem jej.